

Dit is alles wat ik weet van Frankrijk: Madeline, Amélie en Moulin Rouge. De Eiffeltoren en de Arc de Triomphe, hoewel ik geen flauw idee heb waar die eigenlijk voor dienen. Napoleon, Marie Antoinette, en een heleboel koningen die allemaal Lodewijk heetten. Ik weet ook niet precies wat die deden, maar ik denk dat het iets te maken had met de Franse Revolutie, en dat had weer te maken met 14 juli, toen er iets is gebeurd met de Bastille, geloof ik. Het museum heet het Louvre en heeft de vorm van een piramide, en in dat museum heb je de *Mona Lisa*, en dat beeld van die vrouw zonder armen. En er zijn op elke straathoek cafés of bistro's of hoe ze ook maar genoemd worden. En mimespelers. Het eten schijnt er erg lekker te zijn, en de mensen drinken heel veel wijn en roken bergen sigaretten.

Ik heb gehoord dat ze een hekel hebben aan Amerikanen en witte sneakers.

Een paar maanden geleden heeft mijn vader me ingeschreven bij een kostschool. Toen hij het er door de telefoon over had, kwamen de aanhalingstekens me zo ongeveer tegemoet knetteren. Wonen in het buitenland zou een 'goede leerervaring' zijn, en een 'blijvende herinnering' die ik mijn 'hele verdere leven' zou koesteren. Ja hoor. Een blijvende herinnering. Als ik niet zo kwaad was geweest, had ik hem erop gewezen dat een blijvende herinnering ook wel blijft als je hem niet koestert.

Sinds zijn aankondiging heb ik het geprobeerd met schreeuwen, bidden, smeken en huilen, maar niets heeft hem op andere gedachten kunnen brengen. En nu heb ik een nieuw studentenvisum en een paspoort, waarin staat vermeld dat ik, Anna Oliphant, staatsburger ben van de Verenigde Staten van Amerika. En op dit moment sta ik als vers gearriveerde vierdejaars aan de School of America in Parijs met mijn ouders mijn spullen uit te pakken in een kamer die nog kleiner is dan mijn koffer.

Niet dat ik ondankbaar ben. Ik bedoel, het is Parijs. De Lichtstad! De meest romantische stad ter wereld! Ik ben daar niet ongevoelig voor. Het enige is dat dit hele internationale-kostschoolgedoe veel meer over mijn vader gaat dan over mij. Sinds hij zijn zaak heeft verkocht en afschuwelijke boeken is gaan schrijven, waar vervolgens nog veel afschuwelijker films van zijn gemaakt, probeert hij zijn poenerige New Yorkse vrienden te imponeren met hoe cultureel onderlegd en rijk hij wel niet is.

Mijn vader is niet cultureel onderlegd. Maar hij is wel rijk.

Het is niet altijd zo geweest. Toen mijn ouders nog bij elkaar waren, behoorden we gewoon tot de lagere sociale middenklasse. In de periode van de echtscheiding ging alle fatsoen het raam uit en werd zijn droom om de volgende grote Zuidelijke schrijver te worden vervangen door het verlangen de volgende gepubliceerde schrijver te worden. Dus begon hij romans te schrijven die zich afspeelden in het kleinsteedse Georgia, over mensen met hoogstaande Amerikaanse normen en waarden, die verliefd worden en vervolgens een levensbedreigende ziekte oplopen en doodgaan.

Serius.

En ik vind het ongelofelijk deprimerend, maar de vrouwen smullen ervan. Ze zijn stapelgek op de boeken van mijn vader, op zijn kabeltruien en zijn hagelwitte glimlach en zijn oranje-rode, zongebruinde gezicht. En ze hebben hem veranderd in een bestsellerauteur en een ongelofelijke eikel.

Twee van zijn boeken zijn verfilmd en nog drie andere zijn in productie, en vooral daar komt zijn geld vandaan. Hollywood. En op de een of andere manier hebben dat extra geld en dat zogenaamde prestige hem op het krankzinnige idee gebracht dat ik in Frankrijk moet gaan wonen. Een jaar lang. Alleen. Ik snap niet waarom hij me niet naar Australië heeft gestuurd, of Ierland, of een ander land waar Engels de voertaal is. Het enige Franse woord dat ik ken is *oui*, wat 'ja' betekent, en ik heb nog maar pas geleerd dat je dat spelt als o-u-i en niet als w-i-e.

Gelukkig spreken de mensen op mijn nieuwe school in elk geval Engels. Hij is opgericht voor pretentieuze Amerikanen die hun eigen kinderen liever niet om zich heen hebben. Ik bedoel, serius. Wie stuurt zijn kind nou naar kostschool? Het lijkt Zweinstein wel. Alleen zitten er op mijn school geen leuke tovenaars, hebben ze geen toversnoep en krijg je er geen vlieglessen.

In plaats daarvan zit ik opgescheept met negenennegentig andere leerlingen. Er zitten er in totaal vijfentwintig in het vierde jaar, in tegenstelling tot de zeshonderd die ik thuis in Atlanta had. En ik heb dezelfde vakken als op Clai-

remont High, behalve dat ik nu ben ingeschreven voor Frans niveau 1.

Ja, hoor. Frans niveau 1. Ongetwijfeld samen met de eerstejaars. Ik kan niet meer stuk.

Mama zegt dat ik niet zo zuur moet doen, maar zij hoeft niet haar geweldige beste vriendin Bridgette achter te laten. Of haar geweldige baantje bij de Royal Midtown 14 Megabioscoop. Of Toph, de geweldige jongen bij de Royal Midtown 14 Megabioscoop.

En ik kan er nog steeds niet over uit dat ze me weghaalt bij mijn broertje Sean, die pas zeven is en veel te jong om na school alleen thuis te zijn. Zonder mij wordt hij waarschijnlijk ontvoerd door die enge vent verderop in de straat, die smerige Coca-Cola-handdoeken voor zijn ramen heeft hangen. Of hij eet per ongeluk iets waar rode kleurstof in zit, en dan zwelt zijn keel op en is er niemand om hem naar het ziekenhuis te brengen. Hij kan wel doodgaan. En ik wed dat ze mij niet naar huis laten komen voor zijn begrafenis, en dan moet ik volgend jaar alleen naar de begraafplaats en dan heeft papa een of andere afgrijselijke granieten engel op zijn graf laten zetten.

Ik hoop dat mijn vader niet van me verwacht dat ik me nu ga aanmelden bij een universiteit in Rusland of Roemenië. Mijn droom is filmwetenschappen studeren in Californië. Ik wil de grootste vrouwelijke filmcriticus van ons land worden. Ooit zal ik voor elk filmfestival worden uitgenodigd, en dan heb ik een belangrijke column in de krant en een supergaaf tv-programma en een idioot populaire website. Tot nog toe heb ik alleen de website, en die is niet erg populair. Nog niet.

Ik heb wat meer tijd nodig om eraan te werken, dat is het enige.

‘Anna, het is tijd.’

‘Wat?’ Ik kijk op van mijn shirtjes, die ik in perfecte vierkantjes probeer te vouwen.

Mama staart me aan en speelt met het schildpadje aan haar ketting. Mijn vader, die is uitgedost in een perzikkleurige polo en witte bootschoenen, staart uit het raam van mijn studentenkamer. Het is al laat, maar aan de overkant van de straat staat een vrouw iets opera-achtigs te brullen.

Mijn ouders moeten terug naar hun hotel. Ze hebben allebei morgen een vroege vlucht.

‘O.’ Ik grijp de shirtjes wat steviger vast.

Papa stapt bij het raam vandaan en ik zie tot mijn schrik dat zijn ogen vochtig zijn. Iets aan het idee dat mijn vader – ook al is het mijn vader – bijna moet huilen, maakt dat ik een brok in mijn keel krijg.

‘Zo, kiddo. Nu ben je dan helemaal volwassen.’

Mijn lichaam is als verlamd. Hij trekt mijn verstarde ledematen naar zich toe voor een stevige omhelzing. De manier waarop hij me vastklemt, is beangstigend. ‘Zorg goed voor jezelf. Doe je best op school en maak vrienden. En pas op voor zakkenrollers,’ voegt hij eraan toe. ‘Soms werken ze in paren.’

Ik knik tegen zijn schouder en hij laat me los. En dan is hij weg.

Mijn moeder blijft nog even hangen. ‘Je krijgt hier een geweldig jaar,’ zegt ze. ‘Dat weet ik zeker.’ Ik bijt op mijn lip om te voorkomen dat hij gaat trillen en ze neemt me in haar armen. Ik probeer adem te halen. Adem in. Tel tot drie. Adem uit. Ze ruikt naar bodylotion met grapefruitgeur. ‘Ik bel je zodra ik thuis ben,’ zegt ze.

Thuis. Atlanta is voor mij niet meer thuis.

‘Ik hou van je, Anna.’

Ik huil nu. ‘Ik ook van jou. Pas goed op Seany voor me.’

‘Natuurlijk.’

‘En op Captain Jack,’ zeg ik. ‘Zorg dat Sean hem eten geeft en zijn stro verschoont en zijn waterfles vult. En zorg dat hij hem niet te veel snoepjes geeft, want dan wordt hij dik en kan hij zijn iglo niet meer uit. Maar hij moet hem er wel elke dag een paar geven, want hij heeft de vitamine C nodig, en hij drinkt zijn water niet als ik er van die vitaminedruppels...’

Ze maakt zich los en duwt mijn gebleekte streep achter mijn oor. ‘Ik hou van je,’ zegt ze weer.

En dan doet mijn moeder iets wat ik zelfs na alle formulieren en vliegtuigtickets en informatiedagen niet heb zien aankomen. Iets wat over een jaar toch zou zijn gebeurd, als ik naar de universiteit zou gaan, maar waar ik niet op ben voorbereid, ook al heb ik er nog zo veel dagen, maanden en jaren naar uitgekeken.

Mijn moeder gaat weg. Ik ben alleen.

2

Ik voel het aankomen, maar ik kan het niet tegenhouden.

PANIEK.

Ze hebben me verlaten. Mijn ouders hebben me serieus verlaten! IN FRANKRIJK!

Intussen is Parijs vreemd stil. Zelfs de operazangeres is er voor vandaag mee gestopt. Ik mag niet instorten. De muren zijn hier dunner dan een pleister, dus als ik instort, horen mijn burens – mijn nieuwe klasgenoten – alles. Ik moet overgeven. Straks kots ik die rare auberginetapenade eruit die ik bij het avondeten heb gehad, en iedereen zal het horen, en dan vraagt niemand me mee om te kijken hoe de mimespelers ontsnappen uit hun onzichtbare dozen, of wat de mensen hier ook maar doen in hun vrije tijd.

Ik ren naar mijn wastafel om water in mijn gezicht te gooien, maar het water spuit uit de kraan en nu is mijn shirt nat. Ik moet nog harder huilen, want ik heb mijn handdoeken nog niet uitgepakt, en natte kleren doen me denken aan die stomme waterattracties bij Six Flags waar Bridgette en Matt me vroeger altijd mee naartoe sleepten. Waar het water een rare kleur heeft en naar verf ruikt en honderdduizend miljard bacteriën bevat. O, nee. Wat als er bacteriën in het water zitten? Kun je Frans water eigenlijk wel veilig drinken?

Zielig. Ik ben zielig.

Hoeveel zeventienjarigen zouden er geen moord voor doen om het huis uit te kunnen? Mijn burens hebben geen last van inzinkingen. Achter hún slaapkamermuren is geen gehuil te horen. Ik grijp een shirtje van het bed om mezelf droog te deppen, en dan zie ik opeens de oplossing. Mijn kussen. Ik duik met mijn gezicht in de geluidsbarrière en snik het uit.

Iemand klopt op mijn deur.

Nee. Dat is vast niet mijn deur.

Daar is het weer!

‘Hallo?’ roept een meisje vanaf de gang. ‘Hallo? Is alles goed met je?’

Nee, het is niet goed met me. GA WEG. Maar ze roept weer, en ik kom er niet onderuit. Ik kruip van mijn bed en doe open. Voor mijn deur staat een blond meisje met lange, dikke krullen. Ze is lang en groot, maar niet dik-groot. Volleybalspeelster-groot. Een diamantachtige neusring schittert in het ganglicht. ‘Gaat het?’ Haar stem is vriendelijk. ‘Ik ben Meredith. Ik woon naast je. Waren dat jouw ouders die net weggingen?’

Mijn opgezette ogen geven het antwoord.

‘Ik heb de eerste nacht ook gehuild.’ Ze houdt haar hoofd schuin, denkt even na en knikt dan. ‘Kom mee. *Chocolat chaud*.’

‘Een chocoladeshow?’ Waarom zou ik een chocoladeshow willen zien? Mijn moeder heeft me in de steek gelaten en ik ben doodsbang om mijn kamer uit te gaan en...

‘Nee.’ Ze glimlacht. ‘*Chaud*. Heet. Warme chocola. Ik kan het maken in mijn kamer.’

O.

Ondanks mezelf loop ik achter haar aan. Meredith houdt me als een klaar-over tegen met haar hand. Ze draagt ringen aan alle vijf haar vingers. ‘Vergeet je sleutel niet. De deuren gaan automatisch achter je op slot.’

‘Dat weet ik.’ Ik trek de ketting onder mijn shirtje vandaan als bewijs. Ik heb er mijn sleutel aan vastgemaakt tijdens de verplichte cursus basiskennis voor nieuwe leerlingen die dit weekend werd gehouden, toen ze ons vertelden hoe gemakkelijk je jezelf buiten kunt sluiten.

We gaan haar kamer binnen. Ik houd mijn adem in. De kamer heeft dezelfde onmogelijke afmetingen als de mijne, twee bij drie meter, met minibureau, minibed, minitoilettafel, minikoelkast, miniwastafel en minidouche. (Geen minitoilet: de toiletten moeten we delen en zijn aan het eind van de gang.) Maar... in tegenstelling tot mijn eigen steriele hok is hier elke centimeter van de muur en het plafond bedekt met posters, foto’s, glanzend ca-deaupapier en felgekleurde folders met Franse teksten.

‘Hoe lang ben jij hier al?’ vraag ik.

Meredith geeft me een tissue en ik snuit mijn neus – een verschrikkelijk getoeter als van een kwade gans, maar ze laat niets merken. ‘Ik ben gisteren aangekomen. Dit is mijn vierde jaar hier, dus ik hoefde niet naar de informatiecursus. Ik ben alleen gekomen met het vliegtuig, en ik heb een beetje rondgehangen tot mijn vrienden kwamen.’ Ze kijkt om zich heen met haar handen op haar heupen en bewondert haar handwerk. Ik zie een stapel tijd-

schriften, een schaar en plakband op de grond liggen en besef dat het werk in uitvoering is. ‘Niet gek, hè? Witte muren zijn niks voor mij.’

Ik loop haar kamer rond en bekijk alles. Ik ontdek al snel dat ik steeds dezelfde vijf gezichten zie: John, Paul, George, Ringo en een voetballer die ik niet ken.

‘Ik luister alleen maar naar The Beatles. Mijn vrienden plagen me ermee, maar...’

‘Wie is dit?’ Ik wijs naar de voetballer. Hij draagt een rood met wit shirt en heeft opvallende, donkere wenkbrauwen en donker haar. Best knap.

‘Cesc Fàbregas. Zijn passes zijn echt geweldig. Speelt voor Arsenal. De Engelse voetbalclub. Nee?’

Ik schud mijn hoofd. Ik weet niks van sport, maar misschien moet ik me er eens in verdiepen. ‘Mooie benen, trouwens.’

‘Ja, vind je ook niet? Met die dijen kun je een spijker in de muur slaan.’

Terwijl Meredith chocolat chaud maakt op haar kookplaatje, hoor ik dat zij ook in het vierde jaar zit, en dat ze alleen in de zomer voetbalt, omdat dat op onze school niet wordt gegeven, maar dat ze in Massachusetts in het eerste team zat. Daar komt ze vandaan, uit Boston. En ze herinnert me eraan dat je het hier voetbal noemt en geen *soccer*, wat eigenlijk logischer is, nu ik erover nadenk. En ze lijkt het niet erg te vinden dat ik haar bombardeer met vragen en aan haar spullen zit.

Haar kamer is ongelofelijk. Naast alle dingetjes die ze op haar muren heeft geplakt, heeft ze zeker tien porseleinen kopjes vol plastic ringen met glitter, zilveren ringen met barnsteen en glazen ringen met gedroogde bloemen. Het ziet eruit alsof ze hier al jaren woont.

Ik schuif een ring met een rubberen dinosaurus om mijn vinger. De T-rex begint rood, geel en blauw op te lichten als ik in hem knijp. ‘Ik wou dat ik zo’n kamer kon hebben.’ Ik vind het geweldig, maar ik ben daar te veel een netheidsfreak voor. Ik heb behoefte aan schone muren, een opgeruimd bureau, en alles altijd netjes op zijn plaats.

Meredith is zichtbaar blij met het compliment.

‘Zijn dat je vrienden?’ Ik leg de dinosaurus terug in zijn theekopje en wijs naar een foto die tussen haar spiegel is geschoven. Het is een grijze foto met veel schaduw, afgedrukt op dik, glimmend papier. Duidelijk het product van een fotografees op school. Vier mensen staan voor een enorme holle kubus, en aan de overdaad aan zwarte kleren en de opzettelijk in de war geemaakte haren is te zien dat Meredith hier tot de artistiekelingen behoort. Om een of andere reden ben ik verbaasd. Ik weet dat haar kamer er artistie-

kerig uitziet, en ze heeft al die ringen om haar vingers en in haar neus, maar verder maakt ze een erg verzorgde indruk: lila truitje, gestreken spijkerbroek, zachte stem. Dan is er nog het voetbal, maar ze is toch geen jongensachtig type.

Ze glimlacht breed en haar neusring schittert. ‘Ja. Die heeft Ellie genomen bij La Défense. Dat zijn Josh, St. Clair, Rashmi en ik. Je ziet ze morgenochtend wel bij het ontbijt. Nou ja, behalve Ellie dan. Zij heeft vorig jaar eind-examen gedaan.’

Mijn maag raakt langzaam uit de knoop. Was dat een uitnodiging om bij haar te komen zitten?

‘Maar je zult haar snel genoeg ontmoeten, want ze heeft verkering met St. Clair. Ze doet nu een opleiding fotografie bij Parsons Paris.’

Ik heb er nog nooit van gehoord, maar ik knik, alsof ik overweeg daar zelf ooit naartoe te gaan.

‘Ze is echt héél getalenteerd.’ De scherpe klank in haar stem suggereert iets anders, maar ik ga er niet op in. ‘Josh en Rashmi hebben ook verkering,’ voegt ze eraan toe.

Ah. Meredith is dus single.

Helaas weet ik wat het is. Thuis heb ik vijf maanden iets gehad met mijn vriend Matt. Hij was best wel lang en best wel grappig en had best wel leuk haar. Het was zo’n situatie van ‘er is niets beters in de buurt, dus zullen wij dan maar zoenen?’ Dat is het enige wat we ooit hebben gedaan, zoenen, en zelfs dat was niet geweldig. Te veel speeksel. Ik moest altijd mijn kin afvegen.

Toen ik hoorde van Frankrijk hebben we het uitgemaakt, maar het was geen groot drama. Ik huilde niet, stuurde hem geen sentimentele e-mails en lette niet op of ik de stationcar van zijn moeder ergens zag. Nu gaat hij met Cherrie Milliken, die op het koor zit en van dat glanzende haar heeft, net als in de shampooeclame. Ik kan er niet mee zitten.

Niet echt.

Toen het uit was, kon ik bovendien ongegeneerd hunkeren naar Toph, mijn zeer speciale collega bij de megabioscoop. Niet dat ik niet naar hem hunkerde toen ik nog iets met Matt had, maar toch. Ik voelde me daar wel schuldig over. En er begon iets te gebeuren met Toph aan het eind van de zomer – echt waar. Maar Matt is de enige jongen met wie ik ooit verkering heb gehad, en hij telt nauwelijks mee. Ik heb hem een keer verteld dat ik iets had gehad met een jongen op zomerkamp, Stuart Thistleback. Stuart Thistleback had rood haar en speelde bas, en we waren smoorverliefd. Maar hij woonde in Chattanooga en we hadden nog geen rijbewijs.

Matt wist dat ik het verzon, maar hij was te aardig om het te zeggen.

Ik sta op het punt Meredith te vragen welke vakken zij doet, als haar telefoon de eerste noten van ‘Strawberry Fields Forever’ begint te spelen. Ze rolt met haar ogen en neemt op. ‘Mam, het is hier midden in de nacht. Zestien uur tijdsverschil, weet je nog wel?’

Ik kijk op haar wekker, die de vorm heeft van een gele onderzeeër, en ik zie tot mijn verbazing dat ze gelijk heeft. Ik zet mijn beker van de chocolat chaud, die al heel lang leeg is, op haar toilettafel. ‘Ik moet ervandoor,’ fluister ik. ‘Sorry dat ik zo lang ben gebleven.’

‘Wacht even.’ Meredith dekt het mondstuk af. ‘Het was leuk om je te ontmoeten. Zie ik je bij het ontbijt?’

‘Ja. Tot dan.’ Ik probeer het nonchalant te zeggen, maar ik ben zo blij dat ik haar kamer uit huppel en onmiddellijk tegen een muur aan bots.

Oeps. Geen muur. Een jongen.

‘Oef.’ Hij wankelt achteruit.

‘Sorry! O, sorry, ik wist niet dat je daar stond.’

Hij schudt een beetje verdwaasd zijn hoofd. Het eerste wat me opvalt, is zijn haar – dat is het eerste wat me altijd aan iedereen opvalt. Het is donkerbruin en rommelig en op de een of andere manier kort en lang tegelijk. Ik denk aan The Beatles, omdat ik die net in Merediths kamer heb gezien. Het is artiestenhaar. Muzikantenhaar. Ik-doe-alsof-het-me-niet-kan-schelen-maar-dat-is-niet-zo-haar.

Prachtig haar.

‘Geeft niet, ik zag jou ook niet. Gaat het?’

Hij is Engels.

‘Eh. Is dit Mers kamer?’

Serius, ik ken geen enkel Amerikaans meisje dat weerstand kan bieden aan een Engels accent.

De jongen schraapt zijn keel. ‘Meredith Chevalier? Lang meisje? Dikke krullen?’ Dan kijkt hij me aan alsof ik gek of half doof ben, net als mijn oma Oliphant. Oma schudt alleen maar glimlachend haar hoofd als ik haar vraag ‘Welke dressing wilt u in de salade?’ of ‘Waar hebt u opa’s kunstgebit gelegd?’

‘Sorry.’ Hij doet een heel klein stapje bij me vandaan. ‘Je wilde naar bed gaan.’

‘Ja! Dit is Merediths kamer. Ik ben net twee uur bij haar geweest.’ Ik deel dit vol trots mee, net zoals mijn broertje Seany dat kan doen wanneer hij iets goors heeft gevonden in de tuin. ‘Ik ben Anna! Ik ben nieuw hier!’ O, nee,

waarom dit griezelige enthousiasme? Mijn wangen staan in brand. Het is allemaal zo vernederend.

De knappe jongen grijnst geamuseerd. Zijn tanden zijn prachtig: bovenaan recht en onderaan scheef, met een piepkleine overbeet. Ik laat me door zo'n glimlach volledig inpakken, omdat mijn eigen gebit nooit een orthodontist heeft gezien. Ik heb een spleet ter grootte van een rozijn tussen mijn voortanden.

‘Étienne,’ zegt hij. ‘Ik woon een verdieping hoger.’

‘Ik woon hier.’ Ik wijs dom naar mijn kamer terwijl het door mijn hersens gonst: Franse naam, Engels accent, Amerikaanse school. Anna niet begrijpen.

Hij klopt twee keer op Merediths deur. ‘Nou. Ik zie je dan nog wel, Anna.’

Ee-t-jen zegt mijn naam zo: *Ah-na*.

Mijn hart bonst wild in mijn borst.

Meredith doet haar deur open. ‘St. Clair!’ gilt ze. Ze is nog steeds aan de telefoon. Ze lachen en knuffelen en praten door elkaar heen. ‘Kom binnen! Hoe was je vlucht? Wanneer ben je aangekomen? Heb je Josh gezien? Mam, ik moet ophangen.’

Merediths drukt haar telefoon uit en haar deur gaat met een klik dicht.

Ik pruts onhandig met de sleutel aan mijn ketting. Twee meisjes in identieke roze badjassen lopen giechelend en fluisterend achter me langs. Een groep jongens aan de andere kant van de gang grinnikt en joelt. Meredith en haar vriend lachen door de dunne muren heen. De moed zinkt me in de schoenen en de knoop in mijn maag is weer terug.

Ik ben nog steeds het nieuwe meisje. Ik ben nog steeds alleen.